

Paši kā avoti Ceriņu parkā

Ar Pērkontēvu mēs visu sarunājām. Tikko nolijuša piektdienas vakara lietus pēdās cauri Baldonei garā, greznā gājienā saietas dalībnieki devās godināt avotu.

Foto: Kristīne Valdmāne-Makrekova

"Ieraugiet, cik skaista ir daba un cik skaisti esam mēs paši," caur uguns vārtiem izgājušos pirms uguns dziesmas uzrunāja Inese Krūmiņa. Tikāmies Baldones Ceriņu parkā starp trim sēravotiem – vietā, kas vistiešāk atbilst saietas tēmai. "Ja Baldones avotu ūdens negaršo – nedzer, bet vismaz rokas nomazgā," mudināja Inese.

Ar trejdeviņu dziļi, balta siera un rudzu maizes gabaliņa ziedojumu pabarotā uguns dega baltiem milestības dūmiem. Katram runātājam bija savs pieskāriens avota godināšanai. "Kad esam piepildīti kā avoti, mums pašiem jāklūst par avotiem, kas saplūst lielā upē," teica Ķekavas novada domes priekšsēdētāja Viktorija Baire. Tikmēr Līga Greiere no saietas darba grupas par Baldones 3x3 tapšanas ceļu teica, ka brīžam tas gluži kā avots plūda pats savu ceļu un kas zina, kāpēc te satikušies tieši šie cilvēki. Viņu papildināja saietas vadītājs Ainārs Grīnvalds, atzīdams, ka visu nedēļu ir veldzējies kā avotā un aicināja šo sajūtu ņemt līdzi katrai diena. Līga Meņģelsone runāja par saviem drosmes

avotiem: "Drosme ir kā klusa liesma, kas tumsā izgaismo ceļu – balss, kura saka: ej tālāk, tu vari!" Līgas drosmes avoti ir pašizziņa, jau pārvarētās bailes, milestība un līdzcietība. Juris Žilko savukārt sauca savus radošuma avotus: iedvesma, senču mantojums, sirds gudrība, dabas formu estētika un labi ļaudis apkārt, bet Juris Grīnvalds mudināja būt kā avotam – tas dod ūdeni citiem, jo citādi nevar. Laila Kirmuška aicināja ļauties aizplūst tam, kam jāaizplūst, bet Ilze Cekule atgādināja meklēt un kopt savus avotus, jo vismazākais avotiņš var veldzēt nogurušu ceļinieku.

Skanēja kopīgas dziesmas, satecējām vienā strautiņā rotaļā, nodziedājām vakara dziesmu divos apļos un sadziedājāmies zem kuplu koku zariem. Viri kailām rokām nesa vēl degošas pagales no lielajiem ugunsblukiem, turpat tuvumā saimes un draugi fotografējās goda tērpos. Un tad mēs devāmies prom, bet avoti palika turpat. Pasaulē viss bija kārtībā.

Mans domu avots

Kas ir mans domu avots? Tas ir ļoti grūts jautājums. No kurienes mūsos rodas domas? Apsēžos un mēģinu izdomāt atbildi. Sēžu zem bērza un skatos, kā apkārt, tuvu pie skolas logiem, šaudās bezdelīgas. Pirmajā brīdī viņas veido šķietami haotisku mākonī. Līdz pēkšņi viņu lidojums vairs nešķiet vishaotisks, bet rūpīgi ritmisks. Ne mehānisks, bet tieši – ritmisks. Bezdelīgas dažas reizes ātri savēzē spārnus un tad atkal laižas. Un tad tu, cilvēks, pēkšņi ieraugi, kā bezdelīgas sarunājas ar vēju. Tikmēr aiz manis joprojām klusi un stabili stāv bērzs.

Tā vērojot, jūtu, ka arī domas kļūst ritmiskākas. Elpa kļūst mierīgāka. Un tā, ja mēs ļaujamies, ja mēs esam atvērti, tad varam pamanīt, ka visa pasaule ar mums visu laiku runā. Un mēs sākam ievērot, ka strazdiem ir sava dziesmu kultūra, ka apses šalc citādi, kad nāk lietus. Ka pasaulei ir dziesma, un mēs to varam vien dziedāt un domāt kopā ar pasauli. Kad mēs atmetam jau zināmos konceptus un kastītes, kurās pierasts domāt, tad atklājas – mēs varam domāt nevis par pasauli, bet gan kopā ar to. Franču filozofs Merlo-Pontī ir teicis – kad es skatos debesis, es nedomāju par debesīm, bet gan debesis domā pašas sevi caur mani.

Un varbūt, tā arī rodas tautasdziesma – no atvērtības un rūpības pret pasauli. Man šķiet, ka tāda domas skaidrība un pasaules redzējums var rasties tikai no ilgstošas, paaudzēs garas vērošanas un klausīšanās. No jutīguma pret pasauli.

Un varbūt tad tāda arī ir vispatiesākā atbilde, ko šobrīd es varu dot – mans domu avots ir mana būtība pasaulē. Pasaulē, kas dzied.

Austra Apsīte, ievirzes "Kokles spēle" vadītāja

DIENAS RITMS

SVĒTDIENA, 27. jūlijs

Mūžības avots

8.45 – 9.45 Celšanās, rīta rosme pie vsk.

9.45 – 10.15 **Brokastis** vsk. ēdnīcā

10.30 – 11.00 Dienas tēma un TV vsk. aktu zālē

11.00 – 12.00 Saieta pārspriešana –

Ansis Bogustovs un **Reinis Ceplis**

12.15 – 12.45 Saieta noslēgums

13.00 – 14.00 **Pusdienas** vsk. ēdnīcā

14.30 **Autobusa izbraukšana no Baldones uz Rīgu**

Baldones saieta statistika

Baldones saitā apgrozījušies 390 dalībnieki, no tiem pirmo reizi 3x3 ir ap 80 cilvēku. Dalībnieki sabraukuši no 16 valstīm. Visvairāk to ir no Latvijas, nākamās kuplākās delegācijas ir no ASV un Spānijas, vistālāko ceļu mērojuši no Austrālijas un Ķīnas. Vēl mūsu vidū ir dalībnieki no Austrijas, Beļģijas, Kanādas, Norvēģijas, Lielbritānijas, Lietuvas, Luksemburgas, Polijas, Portugāles, Somijas un Zviedrijas.

Saitē iesaistījušies 76 vietējie baldonieši un ķekavieši. Ja neskaita novadniekus un rīdziniekus (111), aktīvākie saieta apmeklētāji ir no Ikšķiles (15) un Valmieras, Jūrmalas un Ādažiem (pa 11).

3x3 saietos kopš dzimšanas

Šis ir pirmais saiets, kurā aktīvi darbojas Cekulu ģimenes trīs sievietes, vīrieši ik pa laikam pievienojas vakaros.

Foto: Kristīne Valdmāne-Makrekova

Šodien, 26. jūlijā – Annas diena

Annas ir saimnieču diena, līdzīgi kā Jēkabi ir saimnieku diena. Tad raudzīja pirmos kartupeļus un burkānus un kāva pirmo aunu. Abas minētās dienas bija arī iecienītas kāzu svinēšanai.

Sveicam vārda dienā *Annu Lusti, Annu Bartkeviču, Annu Neilandi, Annu Jasmani, Annu Gobzemi-Nulli, Annu Timofejevu, Annu Rebeku Bērziņu, Sofiju Annu Bogustovu, Annu Antoniju Šeini, Anci Grīnvaldi, Anci Elksni, Anci Leldi Laviņu, Anci Luīzi Bumbieri un Anniju Gulbi!*

Dzimšanas dienā sveicam *Gitu Feldhūni!*

Rīt, 27. jūlijā, dzimšanas dienu svin *Marita Malzubre, Melika Trapika, Gustavs Greiers un Santa Freiberga*, bet vārda dienu – *Marta Bogustova, Marta Brīvlauka, Marta Kiršteine, Rūta Marta Mežale, Trīne Marta Taukača un Dita Nitiša.*

Sveicinājam, vēlējam tev labu laimi!

Jaunākā ievirzes vadītāja saitē ir **Elza Hermīne Cekule**. Elzai ir 13 gadi, un viņa kopā ar vecāko māsu **Loti** vada ēst gatavošanas ievirzi 7-12 gadus veciem bērniem. "Lielākoties viņi klausā," par saviem audzēkņiem saka Elza.

To, ka Elza tik agrā vecumā kļuvusi par 3x3 saieta ievirzes vadītāju, varētu uzskatīt par likumsakarību, jo viņas ģimene ir aktīva 3x3 kustības Latvijā virzītāja un Elza uz saietiem brauc kopš dzimšanas. Līdz šim viņa pabijusi 17 saietos. "Tikai?" pajautā Elza, kad māsa ir saskaitījusi apmeklēto saietu skaitu.

Cekulu ģimene (mamma Ilze, tētis Lauris, māsām vēl ir brālis Ako Kārlis) paši ir vadījuši saietus un grasās to darīt arī nākamvasar Bebreņē. Māsas stāsta, ka sarunas par 3x3 ģimenē ir normāla ikdienas daļa, un kaut saietu organizēšana ir liels darbs, ģimenei tā ir arī iedvesmas avots. "Tā ir pirmā vieta, kur es sajutos, ka varu," saka Lote, kura pašlaik ir psiholoģijas studente un strādā Rīgas Starptautiskajā skolā par sagatavošanas klases audzinātāju. "Savulaik gāju teātra ievirzē, un sapratu, ka spēju uzstāties uz skatuves. Tāpat ar dejošanu. Mums vienmēr bija savi pienākumi vecāku vadītajos saietos, un tā es sapratu, ka man patīk organizēt, vadīt. Tā ir bijusi vieta manai izaugsmei. Arī 90 procenti manu draugu un tuvo cilvēku ir no 3x3," stāsta Lote.

Vadīt savu ievirzi Elzai piedāvājusi Baldones saieta vadītāja Inese Grīnvalde. Sākotnēji bijusi doma, ka Elza to darīs kopā ar mammu, taču Ilzei ir daudz citu darbu, tāpēc pievienojusies vecākā māsa. Māsas stāsta, ka Elza ievirzē ir ideju galvenā noteicēja, bet Lote palīdz kontrolēt procesus. Dienā, kad apmeklēju ievirzi, bērni bija sadalījušies četrās komandās, katrai bija jānosauca ēdiena viena sastāvdaļa, pēc tam jāizdomā recepte ar šo sastāvdaļu un pēc iepirkšanās jāpagatavo attiecīgais ēdiens. Rezultātā no olām tapa pankūkas, no turku zirņiem – salāti, ar šokolādes mērci tika pārlieti uz koka irbuliņa salikti dažādi augļi un izkausēta piena šokolāde bagātīgi klāja arī pašu ceptas vafeles.

"Rīt varbūt jāpagatavo kaut kas sālš," sprieda māsas. Nedēļas laikā ne viss gan izdevies nevainojami. Gadījušies "super pārsālīti kartupeļi", un bērniem nav garšojuši sāļie burkānu čipsi. Problēmai gan atrasts risinājums – čipsi noskaloti, apbērti ar kanēli un cukuru un tad notiesāti. "Man arī garšoja," saka Elza.

Anita Brauna

Piederēt lielai, īpašai kopienai

Žurnāliste, LTV "Panorāmas" vadītāja Laura Vonda kopā ar bērniem Helēnu un Albertu Latvijas 3x3 saietā ir pirmoreiz, bet pirms tam viņi trīs gadus pēc kārtas bijuši saietos Bērzinē, Vācijā.

Foto: Andra Eglite

Laura stāsta, ka bija vairākkārt dzirdējusi par 3x3 kustību, vien nebija ienācis prātā, ka tas varētu būt stāsts arī par viņas ģimeni, līdz izrādījās, ka ir, un pat ļoti. Uz saietu Bērzinē pirms vairākiem gadiem Laura devās, aicināta vadīt žurnālistikas ievirzi un veidot saietu TV.

Lai gan Bērzinē bija četrkārt mazāk cilvēku nekā Latvijas saietos, sākumā viņa tur jutusies svešādi, bet pamazām iedzīvojusies: "Lielākais prieks un atklājums bija tas, ka tas varētu būt stāsts arī par viņas ģimeni, līdz izrādījās, ka ir, un pat ļoti. Uz saietu Bērzinē pirms vairākiem gadiem Laura devās, aicināta vadīt žurnālistikas ievirzi un veidot saietu TV.

Lai gan Bērzinē bija četrkārt mazāk cilvēku nekā Latvijas saietos, sākumā viņa tur jutusies svešādi, bet pamazām iedzīvojusies: "Lielākais prieks un atklājums bija tas, ka vakaros bērni un jaunieši dančos zināja, kas jādara, un dziedāja līdz man nedzirdētām tautasdziesmām. Skatījos un domāju: jā, gribētos, lai arī mani bērni tā mācētu... Pati esmu absolūti nemuzikāla – mūsu ģimenē nav ierasts svētkos dziedāt, nevienu mūzikas instrumentu nespēlēju. Saprātu, ka šī ir vieta, kur mani bērni var ieraudzīt, ka var būt arī citādi. Toreiz Albertam bija divi gadi, bet Helēnai desmit. Tieši 3x3 saietā uzzināju, ka manam Albertam patīk tautasdziedāmas," stāsta Laura. Nākamajos Jāņos Alberts teica: "Beidzot pa radio skan skaistas dziesmas, kas man patīk – tādas, kādas bija nometnītē."

Bērzinē divgadīgajam Albertam radās interese arī par dažādiem mūzikas instrumentiem. Tagad viņam mājās ir bungas, ukulele, dažādi grabināmie un pūšamie mūzikas instrumenti. "Nākamajā gadā uz Bērzinai braucām jau ar citu garšu – zinājām, kas tas ir. Helēnai ļoti patika satikt tos pašus jauniešus, ko iepriekšējā gadā. Pēc pirmās nometnes vakaros viņi turpināja satikties WhatsApp grupā un kopā dziedāja vakara dziesmu. Tad domāju: tas ir kaut kas, ko nevar atstāt bez ievēribas," atceras Laura. Otrajā saietā Alberts satikās ar Ēriku Zepu, un nu ir absolūts viņa fans. Arī Baldones 3x3 saietā dančos Alberts ar Ēriku kāpa uz skatuves, lai palīdzētu spēlēt. "Albertam "Rikši" tā iepatikās, ka veselu gadu, braucot mašīnā, klausījāties tikai viņu albumu," stāsta Laura. "Mani vecāki nāk no Latgales, no Ludzas puses, bet tur nekad neesmu dzīvojusi un nebija ienācis prātā, ka man bērniem būtu jāmaca runāt latgaliski. Lai arī īsti nesaprot vārdus, Alberts dzied latgaliski, un redzu, ka manam tētim birst asaras."

Laura vēl mēģina aptvert pirmos Latvijas saietu iespaidus, jo, salīdzinot ar kompakto Bērzinā saietu, te viss jāreizina ar četri – tas ir kā milzīgs festivāls nedēļas garumā: "Mēģinu sarast ar šo sajūtu un saprotu, ka nespēju izbaudīt visas iespējas, jo grafiks ir ļoti blīvs. Dažbrīd netieku tam līdzī, jo Alberts vēl ir gana mazs, viņam vajag pauzes. Pagājušajā gadā sevi izaicināju un uztaisīju divus pārus pastalu, lai gan man nepadodas neko darīt ar rokām. Šogad izvēlējos "Ģimeņu semināru" un "Dzimtas izpēti no avotiem internetā", un ar savu izvēli esmu ļoti apmierināta."

Tomēr visvairāk Laura izbauda vakara daļu – dančus: "Redzot, ka dejo simts jaunieši, ņemu telefonu un filmēju atkal un atkal. Iespējams, viņi skatās uz mani un domā, kas ir tā jocīgā sieviete, kas visu laiku staigā apkārt ar telefonu un filmē. Nu KUR viņa to visu liks? Pati nezinu, kam visu safilmēto rādīšu, iespējams, vairoju digitālos atkritumus, bet nespēju nefilmēt. Man šķiet unikāli, ka jaunieši zina, ko viņi dara – prot visus dančus un ir par to laimīgi. Galīgi neesmu cilvēks, kam acis slapjā vietā, bet ir brīži, kad viss saslēdzas un saprotu: mūsu ir tik maz, kurš cits šīs dziesmas dziedās? Ar katru saietu jūtos piederīgāka šai kustībai. Ir forši piederēt tik lielai, īpašai kopienai," saka Laura.

Lolita Lūse

Avoti manam vadītāja darbam

Ikdienā strādāju veselības aprūpē un vadu kliniku. Ik rītu, ienākot klinikā, jūtu dzīvīgu enerģiju – mūsu kolektīvs ar savu profesionālo degsmi, zināšanām un ikdienas rūpēm par pacientiem kļūst par manu dzinuli.

Ikdienas iedvesmas brīži nereti nāk no pacientiem – pietiek dzirdēt vienu pateicības stāstu, redzēt kādu, kurš pēc ilgas ārstēšanās beidzot atkal stāv kājās. Tajā mirklī saprotu – mūsu darbs maina dzīves, un tā ir milzīga privilēģija. Šie stāsti iedvesmo un palīdz pacelt skatienu pāri ikdienas rūpēm.

Iedvesmu smeļos arī ārpus darba – īpaši 3x3. Tur es sajūtu latviskās saknes, kopienas spēku un radošumu, ko vēlāk nesu atpakaļ uz kliniku. Tā ir vieta, kur atgādinu sev, ka vērtības un tradīcijas ir pamats, uz kura balstīt ikvienu lēmumu.

Manā ikdienā ir vēl kāds īpašs resurss, kas dod spēku – tie ir mani bērni Agnis un Eduards. Viņu klātbūtne man atgādina, kāpēc ir vērts celties agrās rīta stundās un atdot sevi darbam. Kad redzu viņu smaids, izaugsmi un vēlmi uzzināt vairāk par pasauli, saprotu, ka viss, ko daru, ir arī par viņiem un viņu nākotni.

Bērni iedvesmo arī būt labākai vadītājai – pacietīgākai, saprotošākai, gatavai klausīties. Viņu nevēlotā atklātība māca man nebaidīties kļūdīties, meklēt jaunus risinājumus un būt drosmīgai savos lēmumos. Un, ja ikdienas skrējienā brīžiem jūtu nogurumu, pietiek ar vienu vakara sarunu, kopīgu spēli vai smieklīgu ģimenes lokā, lai atkal justos stipra. Un visbeidzot – mans personīgais restarts. Tie ir brīži ar ģimeni, pārgājieni dabā, sarunas ar tuvākajiem. Tie ļauj man uzlādēt iekšējo bateriju, lai jau nākamajā dienā atgrieztos klinikā ar jaunu spar un svaigu skatījumu.

Tie ir mani iedvesmas un spēka avoti. Tieši cilvēciskās attiecības, draudzība un mīlestība ir mans resurss, lai atgrieztos ikdienas virpulī, atkal vadītu, atbalstītu un iedvesmotu citus.

Kintija Berloti, saietu dalībiece

Foto: Andra Eglīte

Priecājos, ka gluži nejauši pie vakariņu galda izdevās satikt un aprunāties ar liepājnieci Ivetu Prūsi, jo viņas īpašumā glabājas unikāla liecība par nometni Mežciemā (Daugavpili) 1994. gadā – visi šīs nometnes avīzes numuri.

Šobrīd 3x3 mājaslapā internetā nav atrodamā ne digitalizēta programma, ne preses materiāli no šīs nometnes, kas padara Ivetas kolekciju vēl jo vērtīgāku. Vēl pārsteidzošāks ir fakts, ka Iveta 3x3 nometnē atgriezusies pēc 31 gada pārtraukuma – un šoreiz jau kopā ar divām mazmeitām – sešpadsmitgadīgo Katrīnu no Anglijas un četrpadsmitgadīgo Elīzu no Ēdoles.

Kā viss sākās

Jautāta, kā viņa nokļuvusi 3x3 nometnē, Iveta atbild ar sirsnīgu smīnu un nelielu mulsumu – toreiz informācijas aprīte bija pavisam citāda: "Tajā laikā jau nebija nekādas mājaslapas, ne Facebook, ne e-pastu. Es biju uz dažādiem folkloras kursiem Rīgā, laikam tur padzirdēju. Tad sūtīju vēstuli vienkārši parastā pastā. Un

gaidīju atbildi."

Ceļš līdz nometnei bijis kā neliels piedzīvojums. "Man šķiet, ka mēs ar abiem dēliem pat braucām iepriekšējā dienā uz Rīgu un kaut kur palikām pie radiem. No Rīgas agri no rīta izbraucām ar autobusu uz Mežciemu." Tā bija laikmeta realitāte – lēnāka, bet varbūt rūpīgāka. "Arī, ja vajadzēja kādam piezvanīt, bija jāiet uz istabiņu, kur stāvēja telefons, jāsamaksā, un tikai tad varēja sazināties."

Motivācija doties? Tā nākusi no viņas darba skolā un intereses par latvisko dzīvesziņu. "Toreiz ļoti gribējās strādāt sākumskolā, un mani ļoti interesēja folklorā, latviešu rotaļas, muzicēšana. Pat ja pati neesmu nevienu instrumentu spēlēt iemācījusies, mani tas vienmēr ir saistījis." Viņa centusies šīs zināšanas nodot tālāk arī saviem skolēniem.

Toreiz nometnē ievirzes vadīja tādas personības kā Imants Ziedonis, Anna Rancāne, Dainis Ivāns un Andris Bērziņš (aktieris) – vārdi, kas iezīmējuši latviskās kultūras panorāmu gadu desmitiem. Iveta

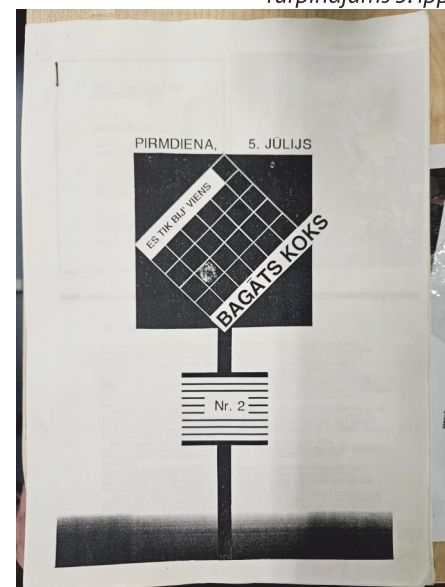
atceras ne tikai ievērojamos ieviržu vadītājus, bet arī sajūtu, ka viss ir "dzīvs, īsts, godīgs". Notika pārgājieni pa Daugavas senleju, vizītes katoļu baznīcās, kur skanēja mūzika. Bija danči, sarunas, kopības gars. "Mēs pat satikām ģimeni no Amerikas, kuras dēlam ļoti interesēja latviešu kultūra. Viņa mamma, man šķiet, bija ar indiāņu izcelsmi." Neiztrūkstoša bija arī toreizējā nometņu ikdiena – sarakste pa pastu, telefonzvani no tālrunu kabīnēm, reģistrācija uz vietas, un iespēja izvēlēties ievirzes uz vietas, ja vēl bija brīvas vietas. "Viss bija lēni, mierīgi, bet ļoti dzīvi. Saziņa notika ar vēstulēm. Un viss bija jāizdara laikus – lai paspētu, lai saņemtu atbildi. Telefona zvans bija luksuss."

Šodienas 3x3 nometnes paaudze starp 35-45 toreiz bija bērni: "Es pie Dimantas Katrīnas piegāju un apķēru, samīļojos. Teicu – nu protams, ka mani neatceries. Bet viņa bija tādā pašā vecumā vai vēl maziņāka nekā mans dēls. Un atceros, ka arī Krūmiņu puikas bija. Viņiem bija Kārlis, man bija Kārlis. Un Kārli tur delverējās, to es spilgti atceros." Iveta sevi dēvē par "vācēju", un glabā to, kas silda sirdi – pat Mežciema nometnes krekliņu. Nometnē viņa iepazinās ar Zitu Velkmi no ASV, ar kuru apmainās kartītēm un vēstulēm līdz pat šodienai.

Pagrieziena punkts

Atmiņas, ko Iveta glabā, nav tikai fakti. Tās ir sajūtas. Viņa atceras ģimeņu semināru pie Līgas Rupertes un Māras Tupeses kā dzīves pagrieziena punktu: "Es tad staigāju divus centimetrus virs zemes. Ieguvu pašpārliecību, stiprumu, un spēju pieņemt svarīgus lēmumus." Tieši šī pieredze viņu iedvesmoja kā vietējai nedaudz pievienoties arī nometnei Alsungā nākamajā gadā (1995), kā arī uzturēja viņas interesi par latvisko cauri gadu desmitiem.

Turpinājums 5. lpp.

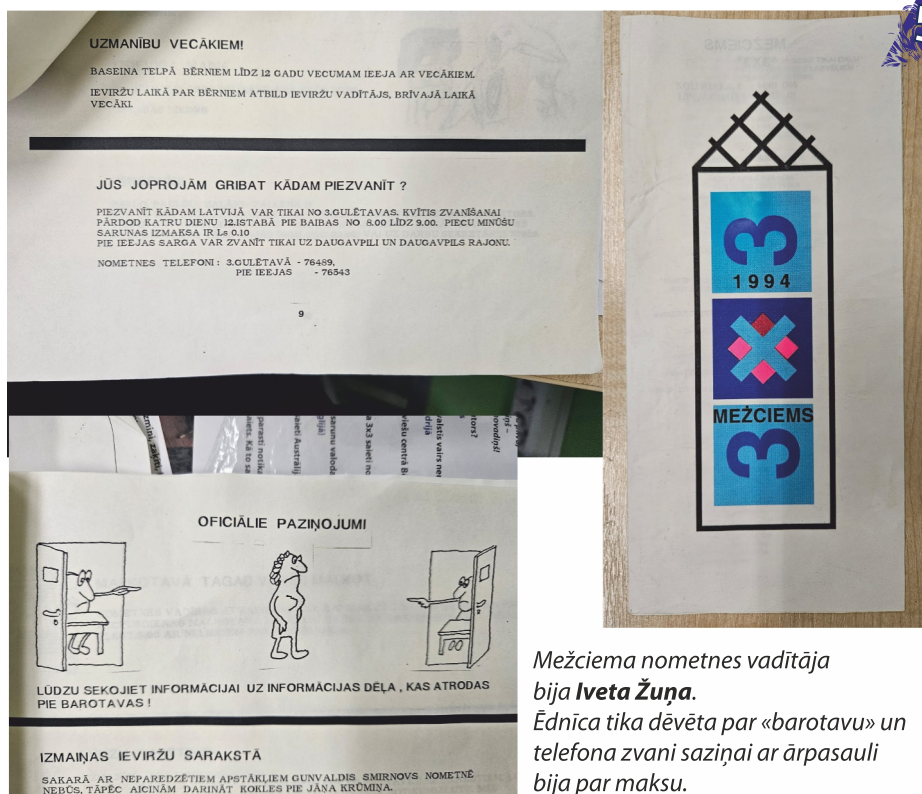
Saieta avīzes redaktors bija **Uldis Silīņš**

Turpinājums no 4. lpp.

Šogad, atgriežoties pēc 31 gada, Iveta ir uzsākusi jaunus ceļus – dzimtas pētniecības ievirzē un korī. “Āķis lūpā,” viņa saka, “ziemā turpināšu iesākto pie dzimtas, un esmu apņēmusies atkal dziedāt korī arī ārpus 3x3”. Un tas ir tas, ko 3x3 nometne vienmēr ir darījusi – uzdāvinājusi cilvēkiem jaunu elpu, iedvesmu un kopību. Darbdiena pirmdien viņu sauks atpakaļ uz sociālā darbinieka pienākumiem Liepājā, bet šonedēļ – viņa “nedzird zvānus”, neatbild uz vēstulēm. Šis ir viņas laiks. Un viņas mazmeitām – iespēja ieraudzīt un sajūst to Latviju, ko Iveta reiz atrada pati. Tautastērpa uzvilšana uz Daudzinājumu tam bija kulminācija.

“Neuzspiest. Tikai parādīt. Un lai pašas izvēlas,” viņa saka. Ar šo paaudžu savienojumu, ar sirsnību un mieru, Iveta Prūse iemieso to, kāpēc 3x3 kustība turpinās – no sirds uz sirdi, no stāsta uz stāstu. Un ar viņas glabātajām avīzēm varbūt arī mūsu kopīgā atmiņa kļūs mazliet pilnīgāka.

Eva Eglāja-Kristsone

Mežciema nometnes vadītāja bija **Iveta Žuņa**.

Ēdnīca tika dēvēta par «barotavu» un telefona zvani saziņai ar ārpusauli bija par maksu.

«Zaglis»

Piektdien Lielajā zaglī uzvarēja

Rīta Bogustova un Kristaps Zeltniņš

BALDONES FOTOMIRKĻI

Foto: Andra Eglīte,
Kristīne Kalniņa

Ciemos pie Ķekavas novada saimniekiem

Vienā no ievirzēm – “Ciemos pie Ķekavas novada saimniekiem” – saietā dalībnieki katru dienu devās uz kādām vietējo ļaužu mājām. Saieta dalībniekus pavadīja ķekaviete Dace Kampāne.

Latvijas novadi katrs glabā kādu pārsteigumu. Rūjienas pusē gandrīz ikviens saimnieks brūvē ogu vīnu, bet Ķekavas novadā top kosmētika ar dvēseli.

Dabas spēks burciņā - «RUUTE cosmetics» Lejasmārtiņos

Pirmdien mūsu ceļš ved uz Lejasmārtiņiem, kur miera un augu ieskaitā saimniecībā strādā Inese un Juris Vasiļevski – pāris, kas apvieno sirdi, roku darbu un pirts gudrības vienā veselumā.

Inese pēc profesijas ir mediķe – viņas pieeja balstās gan uz mūsdienu zinātni, gan senām zināšanām par augiem. “Turieties pie augiem – tie ārstē lēni, bet bez blakusparādībām,” tā ir viņas pārlicība, kas dzimusi ne tikai no dzīves pieredzes, bet arī no profesionālas izpratnes. Viņa pati destilē augus, no kuriem iegūtie augu destilāti tiek iekļauti “RUUTE cosmetics” produktos. Šie augu ekstrakti nav tikai smaržas – tie ir augu dzīvības spēks, ko cilvēka āda prot atpazīt.

Viņu radītā darbnīca “RUUTE cosmetics” nav tikai ražotne. Tā ir telpa, kur smaržo pēc ēteriskajām eļļām, žāvētiem augiem un siltas pirtiņas. Šeit top sejas krēmi, ziepes un ķermeņa sviesti, kuru sastāvā nav nekā lieka – tikai tas, ko daba devusi. Taču vēl viens svarīgs stūrakmens viņu darbībā ir pati pirts.

Inese un Juris saimnieko arī pirtiņā – nevis tikai ar slotu un slotiņu, bet arī ar sirds gudrību. Viņi uzskata, ka viņiem vislabāk izdodas strādāt ar pāriem, kuru starpā dzirksts ir kļuvusi klusa vai zudusi pavisam. Ar pirts un sarunu palīdzību viņi palīdz atgriezt tuvību un dzīvīgumu attiecībās. Bērni šeit vienmēr ir laipni gaidīti – viņiem par pirts apmeklējumu maksa netiek prasīta, jo abu lielākā vēlēšanās ir, lai jaunā paaudze iemīl pirti jau no mazotnes.

«Silmachy» – kosmētika ar saknēm un stāstu

Ko nozīmē kosmētika bez atkritumiem? Atbildi uz šo jautājumu piedāvā latviešu ģimenes zīmols “Silmachy”, kas apvieno ilgtspējīgu domāšanu ar profesionālu pieeju kosmētikas radīšanai. Zīmola radītāja Marta Šulce ir farmaceite, kura savu ceļu sāka, gatavojot ziedes aptiekā. Tagad viņa izmanto savas zināšanas, lai radītu ilgtspējīgu kosmētiku bez liekām piedevām.

“Silmachy” produktos netiek izmantots ūdens, kas parasti ir pirmā sastāvdaļa

komerciālajos kosmētikas līdzekļos. Tā vietā top koncentrēti krēmi, cietie šampūni un dezodoranti. Turklāt iepakojumi ir kompostējami, tādējādi pilnībā atgriežami dabā.

Viss top nelielā saimniecībā Baldones pusē 100 gadus vecā mājā. Nosaukums “Silmachy” nav nejaušība. Tas cēlies no pašas saimniecības nosaukuma “Silmači”, kas radies Otrā pasaules kara laikā. Tajos gados mājas patiesībā saukušās “Pakalniņi”, un vietējie iedzīvotāji šeit slēpušies no represijām. Kad pie durvīm klausījušies varas pārstāvji un vaicājuši: “Vai šeit ir Pakalniņi?”, saimnieks atbildējis: “Nē, nē – šeit ir Silmači.”

Silmači tā arī kļuva par jauno mājas vārdu, kas nu iedzīvināts kosmētikas zīmolā.

«Kazas Laukos» bez kazām, bet ar lieliem plāniem

Baldones pusē, vietā “Kazas Laukos”, saimnieko mākslinieku pāris – Rita Pranča un Andrejs Bovtovičs.

Lai gan kazu tur vairs nav, stāsts sākās pavisam citādi – pirmajos sešos gados saimniecībā tika turētas gan kazas, gan truši un kazas piens kļuva par galveno izejvielu pirmajām dabīgajām ziepēm un kosmētikas receptēm.

“Dzīvnieki bija lieliska pieredze, bet arī izaicinājums,” atceras Andrejs. Kazas prasīja nemītīgu aprūpi, slaukšanu un rūpes, kas māksliniekiem nozīmēja mazāk laika radošam darbam. Kamēr Rita mācījusies Francijā un braukusi uz dažādiem mākslinieku saietiem, Andrejs kopis kazas. “Pat uz draugu izstāžu atklāšanām bieži netikām – kazām bija vajadzīgs mūsu laiks un uzmanība.”

Tagad “Kazas Laukos” ir radošā darbnīca un ekokosmētikas zīmols, kur top unikālas ziepes, balzāmi un ķermeņa kopšanas līdzekļi, dažādi keramikas izstrādājumi, gleznas un skulptūras.

Rita un Andrejs nākotnē plāno uzbūvēt stikla kupola šķūni radošam darbnīcām, izveidot savu keramikas cepli un attīstīt “Kazas Laukos” kosmētikas eksportu uz ārzemēm, lai Latvijas dabas spēku un mākslu iepazītu arī citviet pasaulē.

Foto: Sintija Dragone

Ieva Mauriņa, speciāli “Avotam”

Smagie rokdarbi

Noskatīts kaimiņos. Pēc Daudzinājuma mamma savam augumā raženajam pusaugu dēlam grasās palīdzēt novilkt arheoloģisko kreklu, ko pati darinājusi iepriekšējā 3x3 saietā. Pusaudzis atraida – viņš taču pats to var izdarīt! “Piedzemdēt tevi bija ātrāk nekā uzšūt to kreklu,” norūpējusies par viņu izturību, mamma neatlaižas.

Apāļie namiņi

Pirms pusdienām noklausīta anekdote. Kāds projektētājs ieteicis savam klientam būvēt apaļu namiņu, jo tam esot divi būtiski ieguvumi. Pirmais – tevi neviens nevarēs apvest ap stūri, bet otrais – ja gadījumā sievasmāte lūgs ierādīt kādu kaktiņu, viņai varēs pieklājīgi atbildēt: “Mēs jau gribētu gan, bet, pati redzi, neviena kaktiņa te nav!”

Kokakolas vietā – pīrsings

Ansis Bogustovs grasās patentēt jaunu izgudrojumu tiem, kam mašīnā pie stūres nāk miegs. Lai acis nekrīt ciet, varētu izmantot uzaci ieliktu pīrsingu ar īpašu aukliņu, kuru nostiprinātu kaut kur aiz pakauša. Kā sarēķinājis Ansis, tā varētu krietni ietaupīt uz kokakolu. Izgudrojums uz 3x3 saieta nedēļas beigām lieti noderētu arī Anša sievai Jolantai, kad nīkt vēl gribas, bet miegs nāk virsū.

Foto: Laila Kirmuška

Pietiek tikai būt vīrietim

Avīzes redakcija saņēma lasītāja Ulda jautājumu: «Vidusskolas sieviešu dušas telpās/tualetēs ir spoguļi, bet vīriešu dušas telpās/tualetēs spoguļu nav. Kāpēc?»

“Pazemes Avotu” korespondents vispirms veica lauka pētījumu, apsekojot divas vīriešu tualetes, no kurām vienā spogulis bija, tādējādi apgāžot apgalvojumu, ka spoguļu vīriešu tualetēs nav. Tomēr korespondents arī veica socioloģisku aptauju par šo jautājumu.

Lauris Cekuls:

Vīriešiem nav vajadzīgi spoguļi, jo viņi jau zina, ka viņi ir skaisti. Turpinājumā anekdote. Skolotāja prasa skolniekiem, kādu viņi iedomājas savu nākotni. Viens saka, ka grib būt šis, otrs vēlas būt tas, bet Anniņa saka, ka vēlas būt tik skaista kā tētis. Skolotāja palabo: “Tu gribēji teikt – tik skaista, ka mamma!?” “Nē”, Anniņa atbild. “Es gribu būt tik skaista kā tētis.” Skolotāja jautā: “Kāpēc tā?” “Tāpēc, ka tētis katru rītu jau pamostas skaists, bet mammai jāpavada stunda vannas istabā, lai būtu skaista”, Anniņa atbild.

Andis Zvīgulis:

Viss ir saistīts ar vizuālo. Pastāv uzskats, ka vīrietim nav jāizskatās labi. Kārtīgs vecis smird mazliet pēc zirga urīna, tabakas un alkohola, viņam nav jāizskatās ne pēc kā, un viņš būs pat ļoti ieredzēts.

Sirsniņas brīnumzālītei

Agrita Krieviņa-Siliņa, plūcot ziedus Daudzinājumam, atrod kādu neparastu ziediņu un pie zāļu sievas Līgas Reiteres noskaidro, kas tā ir. Izrādās, visai rets augs, kas veciem ļaudīm līdz pret urīna nesaturēšanas vainām. Pēc tam abas ar Lailu Kirmušku spriež, ka tik vērtīgu zāli nevar ugunī mest, jāliek lietā. Izskan versija, ka varētu zālīti nofotografēt, ielikt saieta kopējā čātā un aicināt, lai visi, kam tā noderētu, piespiež sirsnīņu.

Inese Grīnvalde:

Spoguļu nav tāpēc, ka vīriešiem nav vajadzīgi spoguļi. Paskaties Zaglī – meitenes rindā stāv pēc puīšiem. Pietiek tikai būt vīrietim.

Alise Johansson:

Tas ir seksisms. Bet, zini, mums ir tikpat slikti ar spoguļiem. Es tikai vienā tualetē esmu redzējusi, un tas ir trešajā stāvā.

Ilze Cekule:

Atšķirībā no sievietēm, vīriešiem nav svarīgas sīkās sejas krunkas. Tāpēc Baldones vidusskolas pirmajā stāvā ir pa pus stāvu spogulis, kur puīši var sevi paskatīties pilnā augumā. Puīši paskatās tikai, vai tas ir viņš. Meitenēm vairāk tā koncentrācija ir uz seju.

Aptaujas rezultāti rāda pārsteidzošu vienprātību: gan sievietes, gan vīrieši atzīst, ka vīriešiem spogulis ir vajadzīgs kā ledusskapis Ziemeļpolā – labi, ka ir, bet bez tā var iztikt. Līdz ar to jāatzīst, ka vidusskolas resursi ir izmantoti saimnieciski, un jautājums ir slēgts.

Lolita Lūse, Uldis Mauriņš, Anita Brauna

Arvien vairāk saieta dalībnieku Baldones sēravota ūdens garšu atzīst par NEATKĀRTOJAMU!

S. A. Usnīša karikatūra

FOTOREPORTĀŽA *Daudzinājums*

8

Foto: Kristīne Valdmāne-Makrekova

Paldies un visu labu!

Baldones 3x3 saietā avīzes **vots** redakcija

Pirmajā rindā no kreisās: Kristīne Valdmāne-Makrekova, Jānis Sausnītis, Ansis Bogustovs, Andra Eglīte, otrajā rindā no kreisās: Lolita Lūse, Anita Brauna, Uldis Mauriņš, Eva Eglāja-Kristsone.